

Arrest

nr. 287 566 van 14 april 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. WIBAULT
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. WIBAULT en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de provincie Parwan doch woonde u het merendeel van uw leven in Kabul, de Afghaanse hoofdstad. U bent geboren op 1 januari 1982, bent ongehuwd en hebt geen kinderen.

Sinds 2002 was u werkzaam als tolk voor Amerikaanse militairen en tewerkgesteld op verschillende plaatsen in Afghanistan. U beoefende dit werk tot begin 2009. U werd toen bedreigd door de Taliban: mensen kwamen naar het huis van uw moeder en vroegen waar u zich bevond.

U verliet Afghanistan in 2009 en diende in Hongarije een verzoek om internationale bescherming in. Op 25 maart 2010 werd u er erkend in de hoedanigheid van vluchteling.

Op 3 of 4 maart 2014 werd u door de Hongaarse politie gearresteerd in uw appartement in Boedapest. U werd beschuldigd van mensenhandel. U werd een tijdlang ondervraagd en negen maanden na uw arrestatie rondde de politie het onderzoek af. Drie maanden later volgde een eerste rechtszaak in de stad Debrecen waar u, samen met negen andere personen, beschuldigd werd van lidmaatschap van een georganiseerde misdaadbende en van mensenhandel. U zou betrokken zijn bij het smokkelen van zo'n 72 personen van Hongarije naar West-Europese landen. U werd hiervoor schuldig bevonden en veroordeeld in 2017. De strafmaat voor u bedroeg zes jaar effectieve gevangenisstraf.

U ging datzelfde jaar samen met de andere veroordeelden in beroep en uw veroordeling en strafmaat werden overgenomen door de hogere beroepsinstantie, de rechtbank van Debrecen. U trok hierna naar het Hooggerechtshof tegen uw veroordeling, ditmaal om uw zaak individueel te bepleiten. Het Hooggerechtshof achtte, in haar uitspraak uit 2019, uw betrokkenheid bewezen bij de smokkel van 19 personen. Uw strafmaat bleef ongewijzigd. U stelt nooit betrokken te zijn geweest bij de illegale praktijken waarvoor u bent veroordeeld in Hongarije. U proclameert dat de vonnissen die u veroordeelden tegenstrijdigheden bevatten en acht het Hongaarse rechtssysteem incapabel en onrechtvaardig naar vluchtelingen toe.

U zat nog in de gevangenis toen een Hongaarse migratie-ambtenaar, ergens in 2018, een persoonlijk onderhoud met u organiseerde. Na dit onderhoud kreeg u te horen dat uw vluchtelingenstatus zou worden ingetrokken. U ging in beroep en de rechtbank vernietigde deze beslissing omdat het Hongaarse departement van migratie onvoldoende had gemotiveerd waarom u uw status zou moeten verliezen. Een nieuwe beslissing volgde, waarop opnieuw werd gesteld dat uw vluchtelingenstatus zou worden ingetrokken. Ditmaal op grond van de vaststelling dat u een gevaar zou vormen voor de Hongaarse samenleving. Er werd niet verder gespecificeerd waarom. U bleef hiertegen procederen doch volgde de Hongaarse rechtbank uiteindelijk de motieven van het Hongaarse departement van migratie en werd uw vluchtelingenstatus ingetrokken. Dit alles gebeurde toen u zich nog in de gevangenis bevond.

U verliet de Hongaarse gevangenis op 3 maart 2020 en werd getransfereerd naar Sziget, waar u opnieuw een onderhoud had met een migratieambtenaar. Deze zei u dat uw statuut werd ingetrokken maar dat u een humanitaire verblijfsstatus werd toegekend. U diende deze te gaan ophalen in de hoofdstad. Bij aankomst werd u meegedeeld dat uw vluchtelingenstatus in hun systeem nog niet was ingetrokken en dat u een vast adres diende te bemachtigen en zo recht zou krijgen op uw humanitaire verblijfstitel. U begreep hieruit dat ze u een kans gaven om Hongarije te verlaten. U vertrok naar België, kwam hier aan op 14 maart 2020 en diende op 15 juli 2020 een verzoek om internationale bescherming in. U koos voor België omdat uw moeder Y.Z. (OV [...] en CG [...]) zich hier bevindt sinds ze op 15 juli 2009 een verzoek om internationale bescherming indiende en op 31 maart 2010 werd erkend in de hoedanigheid van vluchteling.

Nadat het CGVS via de Dienst Vreemdelingenzaken bijkomende informatie opvroeg over uw verblijfssituatie in Hongarije, bleek dat de Hongaarse autoriteiten u, nadat ze uw vluchtelingenstatus opnieuw introkken, u op 21 augustus 2019 een ander verblijfsstatuut toekenden. Dit statuut hebben ze op 21 januari 2021 opnieuw ingetrokken.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest te worden vermoord door de Taliban omwille van uw voormalige werkzaamheden voor het Amerikaanse leger.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende Afghaanse documenten neer: een kopie van een oud paspoort, foto's van u tijdens uw werkzaamheden in Afghanistan en opleidingscertificaten. U legt ook Hongaarse documenten neer: identiteitsdocumenten, vonnissen/arresten van uw veroordeling en beroepsprocedures alsook de documenten omtrent de intrekking van uw vluchtelingenstatuut en opnieuw omtrent de beroepsprocedures die u hieromtrent startte. U legt ook een nota neer van het 'Hungarian Helsinki Committee'.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden

kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) is in hoofdorde van oordeel dat er geen reden is om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Artikel 55/2 en artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten namelijk niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot uitsluiting van deze bescherming. Aangezien er, rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan uw zaak, ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de uitsluitingsclausules op u van toepassing zijn, is er geen reden om na te gaan of u bovendien niet voldoet aan de criteria voor internationale bescherming terwijl u ervan moet worden uitgesloten (naar analogie met: Raad van State, arrest 249.122 van 3 december 2020).

Uit artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet volgt dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, par. F van de Vluchtelingenconventie. Dit is ook van toepassing op personen die bewust aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1, par. F genoemde misdrijven of daden.

Artikel 1, par. F, lid b van de Vluchtelingenconventie stelt dat de bepalingen van het verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Inzake de toepassing van artikel 1, par. F, lid b van de Vluchtelingenconventie stelt het UNHCR dat met volgende factoren rekening moet worden gehouden om te bepalen of de ten laste gelegde feiten al dan niet als ernstig kunnen worden gekwalificeerd: de aard van het misdrijf, het toegebrachte leed, het type procedure voor de berechting van het misdrijf, de (aard van de) voorziene straf, en de vraag of de meeste andere rechtssystemen het misdrijf in kwestie eveneens als ernstig zouden beschouwen (UNHCR, "Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees", Genève, 4 september 2003, randnr. 38-40).

Een ernstig misdrijf is voorts 'niet-politiek' indien andere dan politieke motieven de (voornaamste) drijfveer vormen. Ook indien er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd politiek doel, of het misdrijf niet in verhouding staat tot het beweerd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan, is het misdrijf niet-politiek van aard (UNHCR, "Background Note on the Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees", Genève, 4 september 2003, randnr. 41-43; UNHCR, Statement on Article 1F of the 1951 Convention, juli 2009, p.12).

Uit het administratief dossier blijkt dat er zwaarwichtige redenen zijn om aan te nemen dat u een ernstig, niet-politiek misdrijf, hebt begaan, buiten het land van toevlucht en alvorens tot dit land als vluchteling te zijn toegelaten.

Blijkens de door u afgelegde verklaringen werd u in Hongarije, waar u in maart 2010 werd erkend als vluchteling, veroordeeld voor ernstige misdrijven. U verklaart op 3 of 4 maart 2014 door de Hongaarse politie te zijn gearresteerd in uw huis in Boedapest, waar u op dat moment alleen verbleef. U werd door de politie ondervraagd, met bijstand van een tolk en een advocaat, omdat u ervan verdacht werd betrokken te zijn geweest bij mensensmokkel. Na meermaals te zijn ondervraagd werd na negen maanden het onderzoek afgerond en werd u officieel aangeklaagd. U verbleef in de gevangenis van Debrecen in afwachting van de behandeling van uw strafzaak. Drie maanden na het afsluiten van het onderzoek kwam uw zaak voor. Naast u stonden negen andere personen terecht. Volgens de aanklager waren alle beklaagden lid van een netwerk dat mensen smokkelde van Hongarije naar West-Europese landen. U werd, samen met de andere beklaagden, in 2017 schuldig bevonden aan lidmaatschap van een criminele bende en de smokkel van 72 personen. Er werden gevangenisstraffen opgelegd van 2 tot 16 jaar. U werd veroordeeld tot zes jaar gevangenisstraf (CGVS, p.4-6). Een jaar na de veroordeling verklaart u samen met de andere beklaagden in beroep te zijn gegaan tegen deze veroordeling. De beroepsinstantie volgde het vonnis van de eerdere veroordeling.

U ging in hoger beroep, ditmaal bij het Hooggerechtshof en om uw zaak individueel te bepleiten. U verklaart dat het Hooggerechtshof achtte dat u niet aansprakelijk kon worden gesteld voor de smokkel van 72 personen, doch achtte ze het bewezen dat u betrokken was bij de smokkel van 19 personen. Ze liet de strafmaat niet zakken en uw zes jaar gevangenisstraf bleef ongewijzigd. Dit verdict viel in het jaar 2019 (CGVS, p.7 & 8).

De documenten die u neerlegt staven grotendeels de door u geschetste gang van zaken en bevestigen dat u werd veroordeeld voor lidmaatschap van een georganiseerde misdaadbende en voor mensenhandel. De uitspraak van de rechtbank van eerste aanleg van Debrecen werd bevestigd door hogere beroepsrechtbank van Debrecen, in haar arrest van 13 september 2017.

In het arrest staat, na vertaling, te lezen dat uw advocaat in het beroepschrift argumenteert dat er tegen u geen persoonlijke bewijzen werden gevonden en dat de getuigenissen die tegen u werden gemaakt, niet konden dienen als geldige bewijsstukken. Ook de informatievergaring die tegen u was gebruikt in het onderzoek, met name de interceptie van telefoongesprekken, konden volgens de redenering van uw advocaat niet worden opgenomen in het strafonderzoek gezien er geen rechterlijke toelating was toegekend om deze in te zetten. Uw advocaat zou dan ook gepleit hebben voor een vernietiging van de initiële beslissing in eerste instantie, uw vrijspraak in tweede instantie en in derde instantie een substantiële vermindering van uw gevangenisstraf (arrest 13.09.2017, p.6).

*De hogere beroepsrechtbank stelt rekening te hebben gehouden met alle verzoekschriften, dat het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg in zijn totaliteit werd in acht genomen alsook de procedures die tot dit vonnis hebben geleid. De hogere beroepsrechtbank concludeert dat de rechtbank van eerste aanleg in het onderzoek naar de door u begane feiten geen procedurele fouten maakte wat betreft de legaliteit van de aangeleverde bewijsstukken en dat al de aangeleverde bewijsstukken en getuigenissen wel degelijk mochten worden opgenomen in het strafonderzoek (arrest 13.09.2017, p.12 & 19). In het licht van het strafonderzoek dat werd gevoerd en de bewijsvoering die werd aangebracht, concludeert de hogere beroepsrechtbank dat een correcte evaluatie is gemaakt bij het bepalen van het initiële vonnis alsook van de strafmaat. Het vonnis stelt dat er een getrouwe inschatting van mogelijk verzwarende omstandigheden werd gemaakt, er rekening werd gehouden met de ernst van de overtredingen en dat er in geen enkel geval bij de verdachten verzachtende omstandigheden kon worden vastgesteld (arrest 13.09.2017, p.34 & 35). U zou, samen met een andere veroordeelde, verantwoordelijk worden geacht voor de oprichting van deze georganiseerde misdaadbende en ook andere mensen binnen het smokkelnetwerk aangestuurd hebben (arrest 13.09.2017, p.4 & 29). Het arrest spreekt in uw hoofde, gezien uw hogere positie binnen de bende, van een **ernstige misdaad die een gevaar voor de samenleving vormt**. Gezien uw aandeel in de feiten en het gevaar dat u voor de samenleving kan vormen herbevestigde de hogere beroepsrechtbank uw strafmaat (arrest 13.09.2017, p.34).*

Gelet op de feiten zoals zij blijken uit het arrest van de hogere beroepsrechtbank en de opgelegde strafmaat, i.e. zes jaar effectieve gevangenisstraf, kan niet anders dan besloten worden dat de door u gepleegde feiten een ernstig misdrijf vormen in de zin van artikel 1, par. F, lid b van de Vluchtelingenconventie.

Derhalve worden de feiten beschouwd als een 'ernstig misdrijf' in de zin van artikel 1F(b) van de Vluchtelingenconventie. Uit de beschrijving van de feiten blijkt bovendien ook dat het misdrijf als 'niet-politiek' gekwalificeerd moet worden en plaatsvond buiten het opvangland, in casu België, en voorafgaand aan het indienen van het verzoek om internationale bescherming in België. Bijgevolg is voldaan aan de voorwaarden vervat in artikel 1F(b) van de Vluchtelingenconventie.

U brengt geen afdoende verschoningsgronden aan die u kunnen vrijpleiten van uw individuele verantwoordelijkheid in dezer. U verklaart dat u onschuldig bent en zich nooit hebt ingelaten met de strafbare feiten waarvoor u veroordeeld bent geweest (CGVS, p.4). Vooreerst stelt u dat de bewijslast ontoereikend was. U zou aangeduid zijn geweest door een getuige die anderhalve maand voor u ook gearresteerd werd. Deze man zou verklaard hebben aan de Hongaarse politie dat u hem een keer 600 euro betaalde om mensen naar Oostenrijk te smokkelen. In werkelijkheid verhandelde u auto's van Afghanistan naar Europa en had u in het kader van deze professionele activiteiten aan hem geld overhandigd, zo gaat u verder. Buiten deze getuigenis zijn er volgens u geen bewijzen die in uw richting wijzen (CGVS, p.4). Verder haalt u aan dat het Hongaarse rechtssysteem gepolitiseerd is en dat vele vluchtelingen worden veroordeeld en bestempeld worden als terrorist. Uw veroordeling zou dan ook louter politiek van aard zijn (CGVS, p.16) en dit kaarten volgens u ook meerdere non-gouvernementele

organisaties aan (CGVS, p.12 & 13). Het Hongaarse rechtssysteem werkt volgens u niet naar behoren en om deze reden werd volgens u ook Artikel 7 door het Europees parlement geactiveerd (CGVS, p.12). Bovenstaande beweringen overtuigen evenwel niet. Waar u vooropstelt dat er een gebrek aan bewijs is dient te worden opgemerkt dat een gedegen onderzoek naar de beweerdde feiten werd gevoerd. Uit uw verklaringen blijkt dat u ondervraagd werd door de politie en dat hun onderzoek negen maanden zou geduurd hebben. Een onafhankelijke rechtbank achtte u nadien verantwoordelijk voor de ten laste gelegde feiten en ook een beroepsinstantie kwam tot dezelfde vaststelling. U ging hogerop in beroep om uw zaak individueel te bepleiten en ook het Hoogegerechtshof achtte u schuldig aan deze feiten. Dat u op heden pleit dat u onschuldig bent omdat er te weinig bewijslast is rijmt geenszins met het feit dat in Hongarije zowel de politie als meerdere onafhankelijke rechterlijke instanties u schuldig achtten en dus van mening waren dat er wel degelijk voldoende bewijsmateriaal voorhanden was die erop wezen dat u schuldig kon worden bevonden.

Ook uw bewering als zou u louter en alleen zijn veroordeeld omdat u een vluchteling bent en het Hongaars rechtssysteem vluchtelingen viseert, maakt u niet aannemelijk. U stelt dat rapporten van non-gouvernementele organisaties hier op wijzen doch legt u geen enkel overtuigend bewijs neer dat de rechtszaak waarin u werd veroordeeld, noch van de twee latere beroepsprocedures, beïnvloed werd vanuit het politieke systeem. Deze verklaring overstijgt het niveau van een blote bewering dus niet, want is niet gebaseerd op enige tastbare concrete feiten. Uit niets blijkt dat deze rechtshandelingen ten onrechte zouden zijn genomen en u in uw zaak niet eerlijk werd behandeld. U toont geenszins aan dat er sprake zou zijn van enige onwettige of partijdige handelingen vanwege de Hongaarse justitie. Daarnaast wordt opgemerkt dat uit niets blijkt dat uw rechten als beklaagde geschonden zouden zijn geweest. U bent gehoord geweest, had recht op de bijstand van een advocaat naar keuze en had de mogelijkheid om in beroep te gaan.

Concluderend kan uit niets blijken dat de rechtshandelingen die hebben geleid tot uw veroordeling en bijbehorende strafmaat ten onrechte zouden zijn genomen en uw zaak niet onpartijdig behandeld werd. U tracht verder uw onrechtmatige veroordeling aan te tonen door te verwijzen naar de activering van Artikel 7 door het Europese parlement, die volgens u de onpartijdigheid van het Hongaarse rechtssysteem in vraag stelt (CGVS, p. 12). Artikel 7 van het EU-verdrag voorziet in de mogelijkheid om actie te ondernemen wanneer een lidstaat de Europese waarden schendt of wanneer er een duidelijk gevaar bestaat dat de waarden zullen worden geschonden. In het geval van Hongarije en meer specifiek het Hongaarse rechtssysteem, werd op 12 september 2018 door het Europees Parlement een resolutie aangenomen met daarin het voorstel aan de Raad om op grond van artikel 7, lid 1 van het EU-Verdrag te constateren dat er een duidelijk gevaar bestaat voor een ernstige schending door Hongarije van de waarden waarop de EU berust. Dit op basis van een door het Europese parlement opgesteld rapport in april 2018. Hierop werd een inbreukprocedure ingezet, doch blijkt dit onderzoek nog niet afgerond (zie administratief dossier). Ook dit weet dus geenszins een ander licht te schijnen op uw veroordeling.

Geconfronteerd met een mogelijke uitsluiting op basis van de 1F-clausule van de Vluchtelingenconventie antwoordt u dat uw onschuld dient te blijken na een gedegen analyse uit de arresten/vonnissen van uw veroordeling (CGVS, p.12). Hierbij dient opnieuw te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen en de door u neergelegde stukken, die nadien vertaald werden, de Hongaarse justitiële autoriteiten reeds een onafhankelijk onderzoek voerden en meerdere rechters tot de conclusie kwamen dat u schuldig werd bevonden aan de ten laste gelegde feiten. Uit niets blijkt dat uw rechten als beklaagde niet werden gerespecteerd noch dat de rechters niet onafhankelijk zouden zijn geweest in het bepalen van uw schuld en de strafmaat. Het komt het CGVS niet toe dit onderzoek opnieuw te voeren.

Om alle voorgaande redenen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van artikel 1, F (b) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Om bovenvermelde redenen en op basis van artikel 55/4 §1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet dient u tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u neergelegde documenten vermogen deze beslissing niet op gunstige wijze te beïnvloeden. Uw Hongaarse identiteitsdocumenten bevestigen dat u er ooit werd erkend als vluchteling, een gegeven dat niet wordt betwist. U legt verder ook documenten neer waaruit moet blijken dat uw vluchtelingenstatus opnieuw werd ingetrokken en u hiertegen meermaals in beroep ging doch tonen deze documenten niet aan dat u onschuldig bent bevonden aan een ernstig misdrijf, wel integendeel. De vonnissen en arresten omtrent uw veroordeling tonen aan dat u in Hongarije veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf, een gegeven dat hierboven reeds uitvoerig werd besproken.

De foto's, documenten en opleidingscertificaten die uw werkzaamheden in Afghanistan lijken te bevestigen hebben geen betrekking op de gronden waarop uw uitsluiting van internationale bescherming stoelt. De nota van 'The Hungarian Helsinki Committee' bespreekt enkele gevallen waarbij de beschermingsstatus van Hongaarse vluchtelingen opnieuw werd ingetrokken op basis van het feit dat ze een gevaar vormen voor de nationale veiligheid. De nota beargumenteert dat de betrokkene vluchtelingen onvoldoende worden geïnformeerd en er voor hen een gebrek tot informatie voorhanden is. Dat u mogelijks onvoldoende informatie heeft gekregen waarom uw vluchtelingenstatus werd ingetrokken doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat u een ernstig misdrijf heeft gepleegd en hiervoor veroordeeld werd.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid en artikel 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. **Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggedleid naar Afghanistan.** Een verwijderingsmaatregel is dan ook niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet naar Afghanistan mag teruggedleid worden."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker voert in wat zich aandient als een eerste en enig middel de schending aan:

"van artikelen 52/4, 55/2, 55/4 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel IF (b) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen (hierna: Conventie van Genève), artikel 12.2, b) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), Artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie."

Hij ontwikkelt dit middel als volgt:

"I. Principes

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 12, lid 2, sub b) van de Kwalificatierichtlijn.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst naar de Conventie van Genève. In dezen is artikel 1, F, b van die conventie - dat overeenstemt met artikel 12, 2. b) van richtlijn 2011/95 - in het geding:

[...]

Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt de voorwaarden voor een uitsluiting van de subsidiaire bescherming.

Artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet geeft toepassing aan artikel 33 van de Conventie van Genève en heeft een andere strekking. Als de persoon die internationale bescherming aanvraagt, een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid, kan het CGVS de bescherming weigeren.

I.1. Bestaansredenen van de uitsluitingsgrond

Volgens het UNHCR heeft de uitsluitingsgrond twee bestaansredenen. Enerzijds staat het toe personen uit te sluiten die dermate zware misdaden begaan hebben dat zij niet waardig worden geacht om bescherming te genieten als vluchteling of subsidiair beschermde. Anderzijds is het een middel om straffeloosheid te vermijden :

[...]

Deze twee doeleinden van de uitsluiting zijn door het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) bevestigd in het arrest B & D:

[...]

Een vluchteling kan dus uitgesloten worden van de vluchtelingenstatus omwille van het feit dat hij onwaardig wordt geacht of omwille van het feit dat hij tracht te ontsnappen aan vervolging voor een ernstig misdrijf dat hij in een andere staat heeft gepleegd.

1.2. Restrictieve interpretatie van de uitsluitingsclausule

De uitsluitingsclausules vormen een uitzondering op de algemene regel en moeten dus restrictief worden ingevuld en met grote voorzichtigheid worden toegepast. Als de gevolgen van een uitsluiting zwaar kunnen zijn voor de betrokken persoon, moet des te omzichtiger met deze mogelijkheid worden omgesprongen. Bovendien heeft de opkomst van universele rechtsmacht en van het internationaal strafrecht als gevolg dat de uitsluiting aan belang heeft verloren. Dit vormt een argument te meer voor een restrictieve invulling ervan:

[...]

Hof van Justitie staat eveneens een restrictieve uitlegging van de uitsluitingsgronden voor:

[...]

In dat verband heeft uw Raad gesteld dat:

[...]

1.3. Het onderscheid tussen artikel 1F(b) en artikelen 32 en 33 van de conventie van Genève

De geografische beperking van artikel 1F(b) heeft als doel straffeloosheid tegen te gaan. Een persoon die zware misdaden begaat in het gastland wordt volgens het recht van dat land berecht. Indien het zeer zware misdrijven betreft, kan toepassing worden gemaakt van de artikelen 32 en 33 (2) van de conventie van Genève. De uitsluitingsgrond van artikel 1F(b) is in dat geval echter niet van toepassing :

[...]

Het moet benadrukt worden dat de uitsluitingsgrond ex artikel 1F(b) van de Conventie van Genève er inderdaad niet toe strekt de gaststaat te beschermen. Daartoe zijn immers de artikelen 32 en 33(2) in het leven geroepen. Hathaway stelt in dat verband :

[...]

Ook uit de voorbereidende werkzaamheden van artikel 1F(b) blijkt duidelijk dat de enige bestaansreden van de uitsluitingsgrond is te vermijden dat personen vervolging zouden ontfopen voor bepaalde zware criminele feiten indien zij in het gastland als vluchteling zouden erkend worden:

[...]

1.4. Afweging tussen de ernst van de feiten en de gevolgen van de uitsluiting

Het beginsel van proportionaliteit moet worden toegepast. Dat blijkt uit de vereiste van een 'ernstig' en 'niet-politiek' misdrijf. Het is daarenboven een fundamenteel beginsel van de mensenrechten en van het internationaal humanitair recht. Binnen de mensenrechten moet elke uitzonderingsclausule toegepast worden op een wijze die proportioneel is met haar doel. Er moet een afweging gemaakt worden tussen de ernst van het misdrijf waarvoor de persoon in kwestie verantwoordelijk lijkt te zijn enerzijds, en de gevolgen van de uitsluiting voor de betrokkene anderzijds. Daarbij moet in het bijzonder rekening worden gehouden met de omvang van de gevreesde vervolging.

[...]

Het Hof van Justitie verduidelijkt dat deze proportionaliteitstest plaats vindt bij de beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene.

Volgens het UNHCR, moet nagaan worden of een overtreding voldoende ernstig is:

[...]

Bij dit onderzoek moet rekening worden gehouden met volgende elementen:

[...]

De UNHCR verduidelijkt dat de lat hoog ligt om van een ernstig misdrijf te kunnen spreken. Dat volgt uit de context en het voorwerp en doel van de uitsluitingsgrond:

[...]

De UNHCR stelt trouwens dat deze hoge drempel algemeen aanvaard is, ook in de rechtspraak:

[...]

Het HvJ heeft bepaald dat de strafmaat op zich onvoldoende is om te bepalen of de feiten onder de uitsluitingsgrond vallen:

[...]

Volgens het UNHCR, verwijst een "ernstig" misdrijf naar een "capital crime" of naar zeer zware strafbare feiten. Voorbeelden van "ernstige" misdrijven zijn moord, verkrachting, brandstichting en gewapende overval. Bepaalde andere strafbare feiten kunnen ook als ernstig worden aangemerkt indien zij gepaard gaan met het gebruik van dodelijke wapens of met ernstig letsels aan personen, of indien er bewijs is van ernstig en herhaaldelijk crimineel gedrag en andere soortgelijke elementen :

[...]

Uw raad merkte in dit verband overigens op:

[...]

II. Kritiek op de bestreden beslissing

II.1. Betreffende de strafmaat en de ernst van het misdrijf

Hoewel mensensmokkel in bepaalde omstandigheden als een zwaar misdrijf kan beschouwd worden, blijkt niet uit de veroordeling van de heer Q. dat dit in casu het geval is. Er is geen sprake van wapens of letsels aan personen, laat staan dodelijke wapens of ernstige letsels. Er wijst verder niets op dat er mensen in gevaar werden gebracht. Er is evenmin bewijs van ernstig en herhaaldelijk crimineel gedrag.

Volgens de Hongaarse beroepsrechtbank heeft de heer Q. vier keer hulp verstrekt aan in totaal negentien personen binnen een smokkelaarsnetwerk dat transporten van migranten organiseerde van Hongarije naar Oostenrijk. Hij zou zich in december 2013 aangesloten hebben bij het netwerk en werd in maart 2014 door de politie verhoord. Hij zou ook geld overhandigd hebben aan een chauffeur van het netwerk en een chauffeur de weg gewezen hebben naar de te vervoeren personen. Het aandeel van verzoeker in de activiteiten van het netwerk blijft hoe dan ook beperkt in de feiten en in de tijd. Uit het vonnis blijkt duidelijk dat de heer Q. geen prominente rol op heeft genomen in de organisatie. Hij wordt alleszins niet beschouwd als leider ('dirigeant') of Organisator ('organisateur'). De Hongaarse beroepsrechtbank spreekt voorts van verzachtende omstandigheden, al preciseert ze deze niet:

"Dans leur cas, le rôle d'organisateur moins prononcé que celui du 1 accusé, qui a joué un rôle de dirigeant, ou encore celui des 3ème et 4 accusés qui étaient des organisateurs, ne justifie pas une peine allant jusqu'à la moyenne applicable de 9 ans, en plus d'autres circonstances atténuantes."

Het context van de Hongaarse anti-migratiebeleid moet hier ook als een verzachte omstandigheid worden beschouwd.

Zo stelde uitte de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa recent noch haar bezorgdheden over dit beleid in een brief aan de Hongaarse minister van binnenlandse zaken. Ze stelt daarin dat het wettelijk migratiekader inadequaaf en onhoudbaar is hekelt de alomtegenwoordige push-backs waardoor hoofdzakelijk Syrische, Afgaanse en Irakese asielzoekers de kans wordt ontnomen asiel aan te vragen. De mensenrechtencommissaris keurt voorts de aanhoudende retoriek van de Hongaarse autoriteiten af waarbij vluchtelingen die voor geweld en oorlog vluchten worden afgeschilderd als 'economische vluchtelingen', in tegenstelling tot 'echte' Oekraïense vluchtelingen:

[...]

Recenter nog, sprak de mensenrechtencommissies van de Raad van Europa in nog scherpere bewoordingen uit over het Hongaarse anti-migratiebeleid:

[...]

Hongarije nam bovendien zogenaamde 'anti-Soros' wetgeving aan die de rechten van asielzoekers inperkt en hulp aan asielzoekers criminaliseert. De commissie daagde Hongarije daarvoor voor het Hof van Justitie, dat deze schendingen van het unierecht bevestigde.

De Commissie activeerde overigens al 5 keer de inbreukprocedure ten opzichte van Hongarije in verband met asielprocedures en de behandeling van asielzoekers.

In de bestreden beslissing luidt het dat "Gelet op de feiten zoals zij blijken uit het arrest (...) en de opgelegde strafmaat, i. e. zes jaar effectieve gevangenisstraf kan niet anders besloten worden dat de door u gepleegde feiten een ernstig misdrijf vormen in de zin van artikel 1, F, lid b van de Vluchtelingenconventie." Vooreerst dient opgemerkt dat het CGVS zich in de bestreden beslissing slechts baseert op het critérium van de strafmaat om verzoeker uit te sluiten.

Het HvJ heeft bepaald dat de strafmaat op zich onvoldoende is om te bepalen of de feiten onder de uitsluitingsgronden vallen:

[...]

In de beoordeling van de ernst van het misdrijf speelt onder meer de strafmaat een belangrijke rol. Verzoeker wijst er in dezen op dat moet worden gekeken naar de effectief uitgesproken straf, eerder dan de bij wet bepaalde straf.

Om te bepalen of in casu sprake is van een ernstig misdrijf is het dus relevant om te onderzoeken wat de strafmaat is in België voor gelijkaardige misdrijven.

Verzoeker wijst ten eerste op het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Luik van 31.3.2021. (stuk 6) De zaak heeft betrekking op het netwerk van personen die veroordeeld zijn voor mensensmokkel en die onder anderen het voertuig bestuurden waarin Mawada werd doodgeschoten. De rechtbank heeft daarin zes personen veroordeeld voor mensensmokkel met volgende verzwarende omstandigheden:

- het misdrijf is gepleegd ten opzichte van een minderjarige,
- het misdrijf is gepleegd door misbruik te maken van de kwetsbare toestand waarin een persoon verkeert ten gevolge van zijn onwettige of precare administratieve toestand, zijn precare sociale toestand, zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of een geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, zodanig dat de betrokken persoon in feite geen andere echte en aanvaardbare keuze heeft dan zieh te laten misbruiken,
- het misdrijf is gepleegd door direct of indirect gebruik te maken van listige kunstgrepen, geweld, bedreigingen of enige vorm van dwang, of door ontvoering, machtsmisbruik of bedrog,

- het leven van het slachtoffer is opzettelijk of door grove nalatigheid in gevaar gebracht,
- het betreft een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, ongeacht of de schuldige de hoedanigheid van leidend persoon heeft of niet.

Het staat buiten kijf dat deze feiten zwaarder zijn dan de feiten waarvoor verzoeker door het Hongaarse gerecht is veroordeeld.

In deze zaak betrof de zwaarste gevangenisstraf 5 jaar.

Ten tweede verwijst verzoeker naar het arrest nr. 272 656 van 12 mei 2022 van uw Raad, waarin zij het oordeel van het CGVS dat verzoeker in die zaak een ernstig misdrijf had gepleegd in de zin van artikel 1F(b) van de Conventie van Genève. Zij kwam tot dat besluit op basis van het gegeven dat verzoeker een belangrijke en centrale rol had gespeeld bij het smokkelen van mensen, dat er in het vonnis sprake was van verzwarende omstandigheden, dat verzoeker handelde met economische redenen en criminele doelstellingen, dat hij zich schuldig had gemaakt aan gebruik van fysiek geweld ten opzichte van zijn slachtoffers en dat hij getuigde van een gevaarlijke ingesteldheid die blijk geeft van een gebrek aan normen- en waardenbesef en van een gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van personen.

Geen van deze elementen is in casu aan de orde. Integendeel: uit het Hongaars vonnis blijkt dat verzoeker geen centrale rol heeft gespeeld en dat er sprake is van verzachtende omstandigheden. Verder zijn er geenszins aanwijzingen dat verzoeker in casu met economische redenen en criminele doelstellingen zou hebben gehandeld, dat hij zich aan fysiek geweld schuldig zou hebben gemaakt of dat hij getuigt van een gevaarlijke ingesteldheid.

Er moet bijgevolg en a contrario worden besloten dat er in casu geen sprake is van een ernstig misdrijf in de zin van artikel 1, F, b van de Conventie van Genève.

In het licht van de hierboven uiteengezette beoordelingscriteria kan onmogelijk gesteld worden dat het misdrijf waarvoor de heer Q. door het Hongaarse gerecht is veroordeeld, 'ernstig' is in de zin van artikel 1, F, b van de Conventie van Genève.

II.2. Proportionaliteitstest

De UNHCR wijst er verder op dat een afweging moet gemaakt worden tussen de ernst van het misdrijf en de gevolgen van een eventuele uitsluiting, met inbegrip van het gevaar op vervolging bij een eventuele terugkeer, voor de betrokken persoon:

[...]

Eenzijds wijst verzoeker erop dat het misdrijf waarvoor hij is veroordeeld onmogelijk kan worden beschouwd als zijnde ernstig in de zin van in de zin van artikel 1, F, b van de Conventie van Genève (zie supra). Uit het vonnis blijkt bovendien ook geen enkel spoor van gebruik van geweld tegen migranten. Evenmin blijkt daaruit dat het netwerk waartoe verzoeker volgens het Hongaarse gerecht behoorde het leven van anderen in gevaar zou gebracht hebben.

Er moet op gewezen dat de feiten in 2014 gepleegd zouden zijn en dat de heer Q. reeds bijzonder zwaar gestraft is. Verzoeker heeft zijn gevangenisstraf van 6 jaar effectief volledig uitgezeten.

Een van de hoofddoelen van de invoering van een uitsluitingsclausule in de Conventie van Genève is overigens de bestrijding van straffeloosheid. Daar is in dit geval geen sprake van. De heer Q. heeft zijn straf uitgezeten en vormt geen gevaar voor de maatschappij.

Anderzijds wijst verzoeker erop dat hij onmogelijk naar Afghanistan kan worden teruggeleid, noch direct, noch indirect. Verzoeker werkte in Afghanistan als tolk voor de Westerse troepen. Hij behoort tot een risicogroep die een bijzonder hoog gevaar loopt in het Afghanistan van de Taliban. Bij gebrek aan akkoord van de Hongaarse autoriteiten kan verzoeker evenmin teruggeleid worden naar Hongarije. Bovendien woont verzoekers moeder in België. Een uitsluiting zou dus als gevolg hebben dat verzoeker in België moet blijven zonder wettig verblijf en zonder enige hoop dat er in de nabije toekomst verandering komt in deze onrechtmatige, maar vooral onrechtvaardige toestand.

Er moet dus geconstateerd worden dat aan de kant van de gevolgen de schaal van de balans zodanig zwaar geladen is dat zelfs een zwaar en ernstig misdrijf een uitsluiting in de weg zou staan. Daar in casu zelfs geen sprake is van een ernstig misdrijf, zou een uitsluiting van de heer Q. dan ook onmiskenbaar buitenproportioneel zijn.

II.3. Uitsluiting en bedreiging voor openbare orde

De bestreden beslissing is een spiegelbeeld van de Hongaarse beslissing van de intrekking van het vluchtelingenstatuut.

Verzoeker wijst erop dat hij in Hongarije erkend was als vluchteling en dat zijn vluchtelingenstatuut vervolgens onrechtmatig is ingetrokken.

Een eerste beslissing van de Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság (landelijk directoraat-generaal van devreemdelingenpolitie, Hongarije; hierna: 'directoraat-generaal') waarbij verzoekers vluchtelingenstatus werd ingetrokken, werd vernietigd door de Hongaarse rechter omdat de beslissing in strijd was met het Unierecht Meer bepaald stelde die beslissing louter op de strafmaat die verzoeker

door de correctionele rechter was opgelegd, waardoor zij de principes van het arrest Ahmed (C-369/17) schond. (stuk 4)

Een nieuwe beslissing van het 'directoraat-generaal' tot intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus "was gebaseerd op (...) het risico voor de nationale veiligheid." Deze beoordeling van het risico voor de nationale veiligheid steunde op haar beurt op een advies van de Alkotmányvédelmi Hivatal (bureau voor de bescherming van de grondwet, Hongarije ; hierna: 'adviesorgaan'). Verzoeker tekende ook tegen deze beslissing beroep aan en vorderde de vernietiging ervan omdat hij de "gelegenheid niet heeft gehad de documenten ten gronde (...) te onderzoeken en te betwisten. De Hongaarse beroepsrechter verwierp het beroep. (stuk 5)

Naar aanleiding van een prejudiciële vraag van een Hongaarse rechter, had het Hof van Justitie recentelijk nog de gelegenheid zieh uit te spreken over deze praktijk. In de procedure die aanleiding gaf tot deze prejudiciële vraag waren dezelfde actoren betrokken als in de beslissing tot intrekking van de vreemdelingenstatus van verzoeker in onderhavige zaak, te weten het 'directoraat-generaal' en 'het adviesorgaan'.

Het Hof te Luxemburg stelde dat:

[...]

Deze 'context' zowel als de hierboven beschreven beperkingen stemmen volledig overeen met de context en beperkingen waarmee de Hongaarse rechter in de beroepsprocedure van verzoeker te maken had. Men kan dus niet anders dan concluderen dat de intrekking van verzoekers vluchtelingenstatuut eveneens onrechtmatig was.

In dit licht kan de door het CGVS betoogde irrelevantie van de door verzoeker neergelegde nota van 'The Hungarian Helsinki Committee' onmogelijk instemming vinden.

Deze Hongaarse beslissingen en de relevante Luxemburgse rechtspraak tonen ten eerste aan dat de veroordeling van verzoeker op zich onvoldoende grond vormt voor een uitsluiting.

Verder schendt de definitieve beslissing tot intrekking van het vluchtelingstatuut van verzoeker het EU recht. Dat blijkt ontegensprekelijk uit de aangehaalde recentste rechtspraak van het HvJ.

Het staat vast dat de intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus door de Hongaarse autoriteiten onrechtmatig was. Er kan logischerwijze geen rechtmatige beslissing tot uitsluiting worden genomen die op dezelfde gronden stoelt.

II.4. De Hongaarse rechtsstaat onder druk

In de bestreden beslissing meent het CGVS dat verzoekers staving van de partijdigheid van het Hongaarse rechtssysteem door te verwijzen naar de activering van Artikel 7 door het Europese parlement niet relevant is omdat dit onderzoek nog niet is afgerond.

Verzoeker meent dat aan resoluties van het Europees Parlement een zekere waarde moet worden gehecht. Het loutere feit dat de procedure nog niet is afgerond, doet daar geen afbreuk aan. De procedure van artikel 7 is bovendien een log politiek mechanisme waarvan geen concrete resultaten kunnen verwacht worden op korte termijn. Verzoeker wijst erop dat

Het Europees Parlement nam later een resolutie aan waarin het de problematische richting die Hongarije uitgaat, onder ander op vlak van respect voor de rechtstaat en onafhankelijkheid van de rechterlijke macht, nogmaals in Sterke bewoordingen aan de kaak stelde. Sinds de lancering van de procedure onder artikel 7 is de situatie bovendien verslechterd. Het Europees Parlement staat overigens duidelijk niet alleen in haar bezorgdheid:

[...]

Hongarije werd bovendien veroordeeld de Commissie voor het Hof van Justitie gedaagd en veroordeeld voor de zogenaamde 'anri-Soros' wetgeving die de rechten van asielzoekers inperkt en hulp aan asielzoekers criminaliseert. Het betreft slechts een van de vele voorbeelden van inbreukprocedures tegen Hongarije waarin in essentie het respect voor de fundamentele waarden van de Europese Unie, zoals het rechtstaatsbeginsel en de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht, in het geding zijn.

De zwaarte van de straf moet in deze context gezien worden

Het gebrek aan vertrouwen in het Hongaarse gerecht is in dat licht begrijpelijk."

2.2. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker de volgende stukken:

"3. Advocaat, brief aan het CGVS van 1 januari 2022.

4. Uittreksel van het vonnis van de Hoofdstedelijke Administratieve en Arbeidsrechtbank van 18 januari 2019. (vertaling)

5. Vonnis van de Hoofdstedelijke Administratieve en Arbeidsrechtbank van 18 november 2019. (beëdigde vertaling)

6. Vonnis van Rechtbank van eerste aanleg te Luik van 31.3.2021 (57 bladzijden)

- https://www.myria.be/files/h21-03-31_c_Li%C3%A8ge.pdf"

2.3. In de aanvullende nota van 16 december 2022 betoogt verzoeker als volgt: *“Verzoeker heeft een arbeidsovereenkomst ondertekend (stuk 7) en heeft recentelijk het opvang centrum verlaten (stuk 8). Dit toon verder aan zijn goede integratie in België.”*

Tevens voegt verzoeker de volgende stukken bij deze aanvullende nota:

“7. Arbeidsovereenkomst

8. Ontvangsbewijs binnenkomer”.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. In de bestreden beslissing besluit de commissaris-generaal dat verzoeker moet worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Artikel 1, F(b) van de Vluchtelingenconventie bepaalt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 12, lid 2, *sub b*) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 17, lid 1, *sub b*) van de Kwalificatierichtlijn.

De Raad wijst erop dat de uitsluiting van internationale bescherming bijzonder zware gevolgen heeft en dan ook, inzonderheid wat de vaststelling en de kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid moet worden toegepast.

De bewijsstandaard die in asielzaken wordt gehanteerd vereist dat er *“ernstige redenen zijn om aan te nemen”* dat de verzoeker individueel verantwoordelijk is voor misdaden of daden bedoeld in artikel 1F van Vluchtelingenconventie alsook dat er *“ernstige redenen”* aanwezig zijn om tot dezelfde conclusie te komen op basis van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D. v. Duitsland*, par. 95; EASO Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive, tweede editie (2020), p. 55-57).

De uitsluitingsclausules dienen strikt te worden geïnterpreteerd en de bewijslast rust *in casu* op de verwerende partij. De verwerende partij moet in dit kader dus voldoende duidelijke, betrouwbare en geloofwaardige bewijselementen overleggen (UNHCR, *“Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees”*, 2003, § 35).

5. Verzoeker voert aan dat uit het arrest *“B. en D.”* van het Hof van Justitie kan worden afgeleid dat de uitsluitingsclausule van artikel 1, F een tweeledig doel heeft. Hij betoogt dat hij reeds definitief is veroordeeld en de hem opgelegde straf ondertussen volledig is uitgevoerd.

De Raad wijst erop dat uit de letterlijke bewoordingen van artikel 1, F(b) van de Vluchtelingenconventie blijkt dat het voor de toepassing van de daarin genoemde uitsluitingsgrond *enkel* vereist is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verzoeker een misdrijf heeft gepleegd, dat ernstig en niet-politiek van aard is, en dat het werd begaan voordat de verzoeker tot het land is toegelaten als vluchteling.

Het Hof van Justitie heeft in de zaak *“B. en D.”* weliswaar gesteld dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 1, F(b) van de Vluchtelingenconventie erop is gericht in het verleden gestelde daden te bestraffen, en dat het werd *“ingevoerd om personen die de aan de vluchtelingenstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden, van die status uit te sluiten, en om te voorkomen dat personen die ernstige misdrijven hebben begaan, dankzij de toekenning van die status aan strafrechtelijke verantwoordelijkheid kunnen ontsnappen”* (par. 104). Er kan uit de bewoordingen van het Hof geenszins worden afgeleid dat artikel 1, F(b) van de Vluchtelingenconventie enkel is voorbehouden voor personen die een gerechtelijke veroordeling voor een ernstig niet-politiek misdrijf trachten te ontlopen, en niet van toepassing is op personen die reeds werden veroordeeld voor een dergelijk misdrijf en hun straf hebben ondergaan.

Nergens in de relevante regelgeving – artikel 1, F(b) van de Vluchtelingenconventie, de artikelen 12(2)(b) en 17(1)(b) van de Kwalificatierichtlijn, de artikelen 55/2 en 55/4, § 1, b) van de Vreemdelingenwet – wordt het toepassingsgebied ervan expliciet beperkt tot personen die nog niet werden veroordeeld voor het ernstig niet-politiek misdrijf in kwestie *én* die de asielprocedure trachten aan te wenden om hun straf te ontlopen. De voormelde bepalingen bevatten geen enkele vereiste dat de verzoeker om internationale bescherming deze bescherming onwaardig is *én* dat hij door de toekenning van een beschermings-status aan strafrechtelijke verantwoordelijkheid zou ontsnappen.

Het voorgaande wordt bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State die oordeelde dat de dubbele doelstelling van de uitsluitingsclausule duidelijk is te onderscheiden van een dubbele voorwaarde waaraan cumulatief zou moeten zijn voldaan alvorens deze clausules toe te passen (beschikking RvS van 27 september 2021 met nr.14.595: *“Het Hof stelt derhalve duidelijk dat de aangehaalde en ook te dezen toegepaste uitsluitingsgrond een dubbel doel (“ce double objectif”) heeft, enerzijds het uitsluiten van degenen die onwaardig worden bevonden om bescherming als vluchteling te genieten en anderzijds te*

voorkomen dat personen die ernstige misdrijven hebben begaan kunnen ontsnappen aan strafrechtelijke verantwoordelijkheid. Dit is duidelijk te onderscheiden van een dubbele voorwaarde waaraan (volgens verzoeker) cumulatief zou moeten zijn voldaan alvorens de uitsluitingsgrond zou kunnen worden toegepast.”).

Verzoekers verwijzing naar de UNHCR-Richtlijnen en rechtsleer doen hierover niet anders denken en kunnen het terecht gemaakte onderscheid tussen een dubbele doelstelling, enerzijds, en een dubbele voorwaarde, anderzijds, niet in een ander daglicht stellen.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient opgemerkt dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

Ten slotte heeft ook de Raad van State bevestigd dat artikelen 1, F(b) van de Vluchtelingenconventie en artikel 12, lid 2, *sub b* van de Kwalificatierichtlijn betrekking hebben op in het verleden begane daden en dat ze – wanneer is vastgesteld dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd – een verplicht karakter hebben. In dat geval is de staat waar het verzoek om internationale bescherming is ingediend dus verplicht om de betrokkene uit te sluiten van de vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming. Volgens de Raad van State bevatten de aangehaalde bepalingen geen enkele uitzondering, ook niet naargelang de betrokkene al dan niet een straf heeft ondergaan na een gebeurlijke veroordeling voor het ernstige misdrijf. De Raad van State herinnert eraan dat het Hof van Justitie in het arrest “*B. en D.*” nog heeft geoordeeld *“dat om een persoon op grond van artikel 12, lid 2, sub b of c, van de Richtlijn van de vluchtelingenstatus uit te sluiten geen evenredigheidsstoetsing in het concrete geval is vereist”*. De Raad van State benadrukt hierbij dat het Hof van geen enkele uitzondering gewag heeft gemaakt, dus ook niet naargelang de betrokkene al dan niet zijn straf heeft ondergaan na een gebeurlijke veroordeling (RvS 27 september 2021, nr.14.595 (c)).

Er blijkt niet dat er geen toepassing kan worden gemaakt van de in de artikelen 55/2 en 55/4 bedoelde uitsluitingsgrond wanneer een verzoeker reeds voor de uitsluitbare handelingen werd veroordeeld en de uitsproken straf volledig werd uitgevoerd.

Het voorgaande neemt niet weg dat het uitzitten van de straf een element is dat in overweging kan worden genomen bij de beoordeling van de ernst van het misdrijf, zoals hierna zal worden besproken.

6. Het in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet bedoelde misdrijf moet een zekere graad van ernst bereiken. Het begrip “*ernstig niet-politiek misdrijf*” wordt evenwel niet verder gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie noch in de Vreemdelingenwet, zodat het een autonoom karakter heeft en het de Raad toekomt om de contouren ervan vast te stellen door zich te steunen op relevante rechtspraak.

In dit opzicht heeft het Hof van Justitie een arrest geveld, waar het Hof, na de afwezigheid van een definitie van het begrip “*ernstig misdrijf*” te hebben vastgesteld, eraan herinnert dat “*de uniforme toepassing van het Unierecht en het gelijkheidsbeginsel vereisen dat de bewoordingen van een Unierechtelijke bepaling die voor haar betekenis en reikwijdte niet uitdrukkelijk naar het recht van de lidstaten verwijst, normaliter in de gehele Unie autonoom en uniform worden uitgelegd, waarbij met name rekening moet worden gehouden met de context van die bepaling en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt*” (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, par. 36). De Raad is van oordeel dat, hoewel dit arrest betrekking heeft op de subsidiaire bescherming, de pertinente overwegingen ervan *mutatis mutandis* ook kunnen gelden voor de vluchtelingenstatus.

In het voormelde arrest heeft het Hof van Justitie aanwijzingen gegeven om de ernst van een misdrijf te bepalen en heeft het geoordeeld dat “*de straf die volgens het strafrecht van de betrokken lidstaat op een misdrijf is gesteld, weliswaar bijzonder belangrijk is bij de beoordeling of er sprake is van een ernstig misdrijf, op grond waarvan er krachtens artikel 17, lid 1, onder b), van Richtlijn 2011/95 kan worden overgegaan tot uitsluiting van de subsidiaire-beschermingsstatus, maar dat de bevoegde autoriteit van de betrokken lidstaat slechts gebruik kan maken van de in die bepaling genoemde uitsluitingsgrond na met betrekking tot de individuele persoon de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten te hebben onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene, (...), onder de desbetreffende uitsluitingsgrond vallen.*” (HvJ, C-369/17, par. 55).

Het Hof van Justitie verwijst vervolgens naar het EASO-rapport van januari 2016 getiteld “*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis*”, dat de aanbeveling bevat “*dat de ernst van het misdrijf op grond waarvan een persoon kan worden uitgesloten van subsidiaire*

bescherming, wordt beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die is teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en het rekening houden met de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook aanmerken als een ernstig misdrijf. (...)" (HvJ C-369/17, par. 56).

De Raad noteert, in navolging van het Hof van Justitie, eveneens dat het UNHCR gelijkaardige aanbevelingen doet (zie UNHCR *Guidelines on International Protection No. 5: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees* (HCR/GIP/03/05), 4 september 2003, par. 14; UNHCR handboek met betrekking tot procedures en criteria voor de bepaling van de vluchtelingenstatus in de zin van het Verdrag van 1951 en het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 1967, 1992, punten 155-157). Naar dit handboek wordt overigens ook verwezen in de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot het invoegen van artikel 55/2 in de Vreemdelingenwet (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109).

Samenvattend, *in casu* kunnen volgende niet-exhaustieve criteria worden gebruikt bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf:

- de aard van de daad;
- de werkelijke schade;
- de toegepaste (straf)procedureregels om het misdrijf te vervolgen;
- de aard van de straf;
- de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook aanmerken als een ernstig misdrijf.

Naast deze criteria, moet ook rekening wordt gehouden met de specifieke feiten van de betrokken zaak. De beoordeling van de ernst van een misdrijf vereist aldus een volledig onderzoek van de specifieke omstandigheden van het concrete geval. Een onderzoek op individuele basis dringt zich op, om een automatische toepassing van uitsluitingsclausules te vermijden (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, pt. 91 en 93).

Specifieke feiten kunnen betrekken op (i) factoren die behoren tot de daad zelf, zoals de winstgevendheid van het misdrijf; (ii) factoren die betrekking op de verzoeker zelf en (iii) factoren die betrekking hebben op de slachtoffers, zoals hun kwetsbaarheid (*EASO practical guide on exclusion for serious non-political crimes*, december 2021, p. 13-18).

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken (*EASO Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*, tweede editie (2020), p.100-112). Daartoe moet worden vastgesteld dat verzoeker concreet is betrokken bij een ernstig misdrijf (*actus reus*; materieel element), hetzij als fysieke pleger, hetzij omdat hij heeft aangezet tot of anderszins heeft deelgenomen aan een ernstig misdrijf. Daarnaast moet blijken dat de verzoeker de criminele feiten intentioneel, bewust en met kennis heeft gepleegd (*mens rea*; moreel element), dit is wetens en willens. De individuele verantwoordelijkheid moet dus zowel aan de hand van objectieve criteria (feitelijk gedag) als aan de hand van subjectieve criteria (besef en opzet) worden vastgesteld (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, pt. 96).

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet van toepassing is (*EASO, "Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive"*, tweede editie (2020), p. 117-119 'expiation').

In de zaak "*B. en D.*" behandelde het Hof ook de vraag of een proportionaliteitstoets vereist is om een verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten op grond van artikel 12, lid 2, *sub* b of c van de Kwalificatierichtlijn.

Het Hof overwoog hierbij dat (i) volgens de tekst van artikel 12, lid 2 van de Kwalificatierichtlijn, de betrokken persoon van de vluchtelingenstatus "*wordt uitgesloten*" wanneer de aldaar gestelde voorwaarden zijn vervuld, (ii) de uitsluiting van de vluchtelingenstatus verband houdt met de ernst van de gestelde daden die van dien aard moet zijn dat de betrokken persoon niet legitiem aanspraak kan maken op de bescherming die aan de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 2, *sub* d van de Kwalificatierichtlijn is verbonden en (iii) dat, aangezien de bevoegde autoriteit reeds in het kader van haar beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene rekening heeft gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken,

zij, wanneer zij tot de conclusie komt dat artikel 12, lid 2, van toepassing is, niet verplicht is een evenredigheidsstoetsing te verrichten die impliceert dat zij de ernst van de gestelde daden nogmaals beoordeelt (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, par. 106-111).

Daarnaast oordeelde het Hof van Justitie in dezelfde zaak "*B. en D.*" tevens dat een persoon ook kan worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 12, lid 2, *sub b* of *c* van de Kwalificatierichtlijn wanneer hij of zij geen actueel gevaar oplevert voor de lidstaat van ontvangst (par. 105).

7. *In casu* blijkt uit de stukken in het administratief dossier (zie map 'Documenten' en map 'Landeninformatie') en toegevoegd aan het verzoekschrift (stukken 4 en 5) alsook uit verzoekers verklaringen dat verzoeker in Hongarije bij arrest van 13 september 2017 werd veroordeeld door de hogere beroepsrechtbank van Debrecen tot een gevangenisstraf van zes jaar, die hij heeft uitgezeten, voor mensensmokkel van 19 personen. In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast als volgt:

"Blijkens de door u afgelegde verklaringen werd u in Hongarije, waar u in maart 2010 werd erkend als vluchteling, veroordeeld voor ernstige misdrijven. U verklaart op 3 of 4 maart 2014 door de Hongaarse politie te zijn gearresteerd in uw huis in Boedapest, waar u op dat moment alleen verbleef. U werd door de politie ondervraagd, met bijstand van een tolk en een advocaat, omdat u ervan verdacht werd betrokken te zijn geweest bij mensensmokkel. Na meermaals te zijn ondervraagd werd na negen maanden het onderzoek afgerond en werd u officieel aangeklaagd. U verbleef in de gevangenis van Debrecen in afwachting van de behandeling van uw strafzaak. Drie maanden na het afsluiten van het onderzoek kwam uw zaak voor. Naast u stonden negen andere personen terecht. Volgens de aanklager waren alle beklaagden lid van een netwerk dat mensen smokkelde van Hongarije naar West-Europese landen. U werd, samen met de andere beklaagden, in 2017 schuldig bevonden aan lidmaatschap van een criminele bende en de smokkel van 72 personen. Er werden gevangenisstraffen opgelegd van 2 tot 16 jaar. U werd veroordeeld tot zes jaar gevangenisstraf (CGVS, p.4-6). Een jaar na de veroordeling verklaart u samen met de andere beklaagden in beroep te zijn gegaan tegen deze veroordeling. De beroepsinstantie volgde het vonnis van de eerdere veroordeling. U ging in hoger beroep, ditmaal bij het Hooggerechtshof en om uw zaak individueel te bepleiten. U verklaart dat het Hooggerechtshof achtte dat u niet aansprakelijk kon worden gesteld voor de smokkel van 72 personen, doch achtte ze het bewezen dat u betrokken was bij de smokkel van 19 personen. Ze liet de strafmaat niet zakken en uw zes jaar gevangenisstraf bleef ongewijzigd. Dit verdict viel in het jaar 2019 (CGVS, p.7 & 8).

De documenten die u neerlegt staven grotendeels de door u geschetste gang van zaken en bevestigen dat u werd veroordeeld voor lidmaatschap van een georganiseerde misdaadbende en voor mensenhandel. De uitspraak van de rechtbank van eerste aanleg van Debrecen werd bevestigd door hogere beroepsrechtbank van Debrecen, in haar arrest van 13 september 2017.

In het arrest staat, na vertaling, te lezen dat uw advocaat in het beroepschrift argumenteert dat er tegen u geen persoonlijke bewijzen werden gevonden en dat de getuigenissen die tegen u werden gemaakt, niet konden dienen als geldige bewijsstukken. Ook de informatievergaring die tegen u was gebruikt in het onderzoek, met name de interceptie van telefoongesprekken, konden volgens de redenering van uw advocaat niet worden opgenomen in het strafonderzoek gezien er geen rechterlijke toelating was toegekend om deze in te zetten. Uw advocaat zou dan ook gepleit hebben voor een vernietiging van de initiële beslissing in eerste instantie, uw vrijspraak in tweede instantie en in derde instantie een substantiële vermindering van uw gevangenisstraf (arrest 13.09.2017, p.6).

De hogere beroepsrechtbank stelt rekening te hebben gehouden met alle verzoekschriften, dat het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg in zijn totaliteit werd in acht genomen alsook de procedures die tot dit vonnis hebben geleid.

De hogere beroepsrechtbank concludeert dat de rechtbank van eerste aanleg in het onderzoek naar de door u begane feiten geen procedurele fouten maakte wat betreft de legaliteit van de aangeleverde bewijsstukken en dat al de aangeleverde bewijsstukken en getuigenissen wel degelijk mochten worden opgenomen in het strafonderzoek (arrest 13.09.2017, p.12 & 19). In het licht van het strafonderzoek dat werd gevoerd en de bewijsvoering die werd aangebracht, concludeert de hogere beroepsrechtbank dat een correcte evaluatie is gemaakt bij het bepalen van het initiële vonnis alsook van de strafmaat. Het vonnis stelt dat er een getrouwe inschatting van mogelijk verzwarende omstandigheden werd gemaakt, er rekening werd gehouden met de ernst van de overtredingen en dat er in geen enkel geval bij de verdachten verzachtende omstandigheden kon worden vastgesteld (arrest 13.09.2017, p.34 & 35). U zou,

samen met een andere veroordeelde, verantwoordelijk worden geacht voor de oprichting van deze georganiseerde misdaadbende en ook andere mensen binnen het smokkelnetwerk aangestuurd hebben (arrest 13.09.2017, p.4 & 29). Het arrest spreekt in uw hoofde, gezien uw hogere positie binnen de bende, van een **ernstige misdaad die een gevaar voor de samenleving vormt**. Gezien uw aandeel in de feiten en het gevaar dat u voor de samenleving kan vormen herbevestigde de hogere beroepsrechtbank uw strafmaat (arrest 13.09.2017, p.34).

Gelet op de feiten zoals zij blijken uit het arrest van de hogere beroepsrechtbank en de opgelegde strafmaat, i.e. zes jaar effectieve gevangenisstraf, kan niet anders dan besloten worden dat de door u gepleegde feiten een ernstig misdrijf vormen in de zin van artikel 1, par. F, lid b van de Vluchtelingenconventie.

Derhalve worden de feiten beschouwd als een 'ernstig misdrijf' in de zin van artikel 1F(b) van de Vluchtelingenconventie. Uit de beschrijving van de feiten blijkt bovendien ook dat het misdrijf als 'niet-politiek' gekwalificeerd moet worden en plaatsvond buiten het opvangland, in casu België, en voorafgaand aan het indienen van het verzoek om internationale bescherming in België. Bijgevolg is voldaan aan de voorwaarden vervat in artikel 1F(b) van de Vluchtelingenconventie."

Verzoeker betwist de ernst van het door hem begane misdrijf. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, werd verzoeker door de Hongaarse strafrechter wel degelijk beschouwd als een van de centrale figuren binnen het mensensmokkelnetwerk dat hij met zijn medeveroordeelden had opgezet (administratief dossier, map 'Landeninformatie', "Vertaling 1", p. 29). Waar verzoeker betoogt dat door de Hongaarse strafrechter verzachtende omstandigheden in rekening werden gebracht doch dat deze niet werden gepreciseerd waarna hij aanvoert dat de context van het "Hongaars anti-migratiebeleid" als een verzachtende omstandigheid moet worden beschouwd, kan hij geenszins worden bijgetreden. Nergens uit de voorliggende stukken blijkt dat de Hongaarse strafrechter het "Hongaars anti-migratiebeleid" als een omstandigheid zou hebben aangenomen in hoofde van verzoeker. Er blijkt echter wel dat verzoeker niet in dezelfde mate verantwoordelijk wordt geacht als de eerste beklaagde, die een hogere straf kreeg opgelegd. De uiteenzetting in het verzoekschrift over de context van het Hongaarse migratiebeleid en de bejegening van asielzoekers in Hongarije is *in casu* dan ook niet relevant. Dat Hongarije reeds meermaals in gebreke werd gesteld door de Europese Commissie, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker in Hongarije werd veroordeeld voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 1, F(b) van de Vluchtelingenconventie.

Waar verzoeker verder stelt dat rekening houden met de strafmaat op zich onvoldoende is om te bepalen of de gepleegde feiten al dan niet onder het toepassingsgebied van uitsluitingsclausules vallen, en betoogt dat rekening moet worden gehouden met de effectief opgelegde straf en hiertoe verwijst naar de uitspraak van de rechtbank van eerste aanleg te Luik (verzoekschrift, stuk 6), dient erop gewezen dat *in casu* geenszins louter met de aan verzoeker opgelegde gevangenisstraf van zes jaar rekening werd gehouden. Uit de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motivering blijkt immers dat tevens rekening werd gehouden met verzoekers rol binnen het mensensmokkelnetwerk. Dat er hierbij geen sprake was van "wapens of letsels aan personen, laat staat dodelijke wapens of ernstige letsels", dat er mensen in gevaar werden gebracht en/of dat van "ernstig en herhaaldelijk crimineel gedrag" geen sprake was, doet dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat de feiten – mensensmokkel - waarvoor verzoeker in Hongarije werd veroordeeld wel degelijk kunnen worden beschouwd als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 1, F(b) van de Vluchtelingenconventie. Geen enkele rechtsregel bepaalt dat het gebruik van wapens en/of het toebrengen van lichamelijk letsel een noodzakelijke voorwaarde zouden zijn om van een ernstig misdrijf in de zin van voormeld artikel 1, F(b) te kunnen spreken.

Verder blijkt uit het voorgaande dat de opgelegde strafmaat wel degelijk een van de elementen waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf in de zin van artikel 1, F(b) van de Vluchtelingenconventie.

Verzoeker werd tot een gevangenisstraf van zes jaar veroordeeld, hetgeen *in casu* een van de elementen is dat mede, in samenlezing met de andere voormelde elementen, doet besluiten dat de door verzoeker gepleegde feiten kunnen worden aangemerkt als een ernstig misdrijf in de zin van voormeld artikel 1, F(b). De aangehaalde uitspraak van de rechtbank van eerste aanleg te Luik doet hieraan geen afbreuk. Er dient te dezen immers een individuele beoordeling te worden gemaakt. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar een arrest van de Raad evenmin dienstig, temeer daar de precedentenwerking niet wordt aanvaard in de continentale rechtstraditie. Waar verzoeker betoogt: "Verder zijn er geenszins aanwijzingen dat verzoeker *in casu* met economische redenen en criminele doelstellingen zou hebben gehandeld", dient erop

gewezen dat zulks wel degelijk blijkt uit het arrest van de Hongaarse strafrechter. Er werd immers vastgesteld dat de feiten werden gepleegd in het kader van een criminele organisatie.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld dat verzoeker individueel verantwoordelijk kan worden geacht voor de door hem gepleegde feiten en dat hij geen dienstige elementen aanvoert die hiervoor een verschoning zouden kunnen bieden:

“U brengt geen afdoende verschoningsgronden aan die u kunnen vrijpleiten van uw individuele verantwoordelijkheid in dezer. U verklaart dat u onschuldig bent en zich nooit hebt ingelaten met de strafbare feiten waarvoor u veroordeeld bent geweest (CGVS, p.4). Vooreerst stelt u dat de bewijslast ontoereikend was. U zou aangeduid zijn geweest door een getuige die anderhalve maand voor u ook gearresteerd werd. Deze man zou verklaard hebben aan de Hongaarse politie dat u hem een keer 600 euro betaalde om mensen naar Oostenrijk te smokkelen. In werkelijkheid verhandelde u auto's van Afghanistan naar Europa en had u in het kader van deze professionele activiteiten aan hem geld overhandigd, zo gaat u verder. Buiten deze getuigenis zijn er volgens u geen bewijzen die in uw richting wijzen (CGVS, p.4). Verder haalt u aan dat het Hongaarse rechtssysteem gepolitiseerd is en dat vele vluchtelingen worden veroordeeld en bestempeld worden als terrorist. Uw veroordeling zou dan ook louter politiek van aard zijn (CGVS, p.16) en dit kaarten volgens u ook meerdere non-gouvernementele organisaties aan (CGVS, p.12 & 13). Het Hongaarse rechtssysteem werkt volgens u niet naar behoren en om deze reden werd volgens u ook Artikel 7 door het Europees parlement geactiveerd (CGVS, p.12). Bovenstaande beweringen overtuigen evenwel niet. Waar u vooropstelt dat er een gebrek aan bewijs is dient te worden opgemerkt dat een gedegen onderzoek naar de beweerdde feiten werd gevoerd. Uit uw verklaringen blijkt dat u ondervraagd werd door de politie en dat hun onderzoek negen maanden zou geduurd hebben. Een onafhankelijke rechtbank achtte u nadien verantwoordelijk voor de ten laste gelegde feiten en ook een beroepsinstantie kwam tot dezelfde vaststelling. U ging hogerop in beroep om uw zaak individueel te bepleiten en ook het Hoogerechtshof achtte u schuldig aan deze feiten. Dat u op heden pleit dat u onschuldig bent omdat er te weinig bewijslast is rijmt geenszins met het feit dat in Hongarije zowel de politie als meerdere onafhankelijke rechterlijke instanties u schuldig achtten en dus van mening waren dat er wel degelijk voldoende bewijsmateriaal voorhanden was die erop wezen dat u schuldig kon worden bevonden.

Ook uw bewering als zou u louter en alleen zijn veroordeeld omdat u een vluchteling bent en het Hongaars rechtssysteem vluchtelingen viseert, maakt u niet aannemelijk. U stelt dat rapporten van non-gouvernementele organisaties hier op wijzen doch legt u geen enkel overtuigend bewijs neer dat de rechtszaak waarin u werd veroordeeld, noch van de twee latere beroepsprocedures, beïnvloed werd vanuit het politieke systeem. Deze verklaring overstijgt het niveau van een blote bewering dus niet, want is niet gebaseerd op enige tastbare concrete feiten. Uit niets blijkt dat deze rechtshandelingen ten onrechte zouden zijn genomen en u in uw zaak niet eerlijk werd behandeld. U toont geenszins aan dat er sprake zou zijn van enige onwettige of partijdige handelingen vanwege de Hongaarse justitie. Daarnaast wordt opgemerkt dat uit niets blijkt dat uw rechten als beklaagde geschonden zouden zijn geweest. U bent gehoord geweest, had recht op de bijstand van een advocaat naar keuze en had de mogelijkheid om in beroep te gaan.

Concluderend kan uit niets blijken dat de rechtshandelingen die hebben geleid tot uw veroordeling en bijbehorende strafmaat ten onrechte zouden zijn genomen en uw zaak niet onpartijdig behandeld werd. U tracht verder uw onrechtmatige veroordeling aan te tonen door te verwijzen naar de activering van Artikel 7 door het Europese parlement, die volgens u de onpartijdigheid van het Hongaarse rechtssysteem in vraag stelt (CGVS, p. 12). Artikel 7 van het EU-verdrag voorziet in de mogelijkheid om actie te ondernemen wanneer een lidstaat de Europese waarden schendt of wanneer er een duidelijk gevaar bestaat dat de waarden zullen worden geschonden. In het geval van Hongarije en meer specifiek het Hongaarse rechtssysteem, werd op 12 september 2018 door het Europees Parlement een resolutie aangenomen met daarin het voorstel aan de Raad om op grond van artikel 7, lid 1 van het EU-Verdrag te constateren dat er een duidelijk gevaar bestaat voor een ernstige schending door Hongarije van de waarden waarop de EU berust. Dit op basis van een door het Europese parlement opgesteld rapport in april 2018. Hierop werd een inbreukprocedure ingezet, doch blijkt dit onderzoek nog niet afgerond (zie administratief dossier). Ook dit weet dus geenszins een ander licht te schijnen op uw veroordeling.

Geconfronteerd met een mogelijke uitsluiting op basis van de 1F-clausule van de Vluchtelingenconventie antwoordt u dat uw onschuld dient te blijken na een gedegen analyse uit de arresten/vonnissen van uw veroordeling (CGVS, p.12). Hierbij dient opnieuw te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen en de door u neergelegde stukken, die nadien vertaald werden, de Hongaarse justitiële autoriteiten reeds een

onafhankelijk onderzoek voerden en meerdere rechters tot de conclusie kwamen dat u schuldig werd bevonden aan de ten laste gelegde feiten. Uit niets blijkt dat uw rechten als beklaagde niet werden gerespecteerd noch dat de rechters niet onafhankelijk zouden zijn geweest in het bepalen van uw schuld en de strafmaat. Het komt het CGVS niet toe dit onderzoek opnieuw te voeren."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer met betrekking tot deze motieven en evenmin brengt hij enig ander, bijkomend element aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn individuele verantwoordelijkheid voor de door hem gepleegde feiten anders zou moeten worden beoordeeld.

Waar verzoeker opmerkt dat hij onmogelijk naar Afghanistan kan worden teruggeleid, dat hij bij gebrek aan een akkoord van de Hongaarse autoriteiten niet naar Hongarije kan worden teruggeleid en dat zijn moeder in België verblijft, dient erop gewezen dat de bestreden beslissing geen teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel betreft doch enkel een beoordeling van de door verzoeker aangehaalde nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De voorstaande opmerkingen doen voorts geen afbreuk aan het feit dat verzoeker door de Hongaarse strafrechter werd veroordeeld voor mensensmokkel, feiten die terecht aanzien worden als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 1, F(b) van de Vluchtelingenconventie.

Verzoeker betoogt ook dat zijn vluchtelingenstatus in Hongarije onterecht/onrechtmatig werd ingetrokken en hij wijst op de staat van de rechtsstaat in Hongarije. De discussie of verzoekers vluchtelingenstatus onterecht of onrechtmatig werd ingetrokken in Hongarije is te dezen niet nuttig aangezien verzoeker in België een verzoek tot internationale bescherming indiende en dat op zijn eigen merites door de bevoegde Belgische autoriteiten moet worden beoordeeld. Dat er tegen Hongarije een procedure op grond van artikel 7 van het EU-Verdrag hangende is, betekent overigens niet dat het Hongaarse gerecht in zijn geval niet onafhankelijk zou zijn tewerk gegaan en/of dat verzoeker tot zes jaar gevangenisstraf werd veroordeeld omdat hij een Afghaanse vluchteling was. Verzoeker legt geen enkel concreet element voor waaruit zou kunnen blijken dat de Hongaarse strafrechter niet op een objectieve, onafhankelijke wijze tot zijn oordeel is gekomen, noch enig ander element waaruit zou kunnen blijken dat zijn recht op een eerlijk proces in de zin van artikel 6 van het EVRM in het gedrang zou zijn geweest.

Met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

"De door u neergelegde documenten vermogen deze beslissing niet op gunstige wijze te beïnvloeden. Uw Hongaarse identiteitsdocumenten bevestigen dat u er ooit werd erkend als vluchteling, een gegeven dat niet wordt betwist. U legt verder ook documenten neer waaruit moet blijken dat uw vluchtelingenstatus opnieuw werd ingetrokken en u hiertegen meermaals in beroep ging doch tonen deze documenten niet aan dat u onschuldig bent bevonden aan een ernstig misdrijf, wel integendeel. De vonnissen en arresten omtrent uw veroordeling tonen aan dat u in Hongarije veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf, een gegeven dat hierboven reeds uitvoerig werd besproken. De foto's, documenten en opleidingscertificaten die uw werkzaamheden in Afghanistan lijken te bevestigen hebben geen betrekking op de gronden waarop uw uitsluiting van internationale bescherming stoelt. De nota van 'The Hungarian Helsinki Committee' bespreekt enkele gevallen waarbij de beschermingsstatus van Hongaarse vluchtelingen opnieuw werd ingetrokken op basis van het feit dat ze een gevaar vormen voor de nationale veiligheid. De nota beargumenteert dat de betrokkene vluchtelingen onvoldoende worden geïnformeerd en er voor hen een gebrek tot informatie voorhanden is. Dat u mogelijks onvoldoende informatie heeft gekregen waarom uw vluchtelingenstatus werd ingetrokken doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat u een ernstig misdrijf heeft gepleegd en hiervoor veroordeeld werd."

Het schrijven van verzoekers raadsman aan het CGVS (verzoekschrift, stuk 3) bevat evenmin elementen die op het voorgaande een ander licht kunnen werpen. Er werd met de opmerkingen van verzoekers raadsman waar nodig rekening gehouden.

De stukken toegevoegd aan de aanvullende nota tonen aan dat verzoeker in België werk vond als magazijnmedewerker en zich in Brasschaat heeft gevestigd, waarmee hij blijkens zijn aanvullende nota "zijn goede integratie in België" wenst aan te tonen. Hiermee wordt echter evenmin afbreuk gedaan aan de vaststelling dat verzoeker in Hongarije werd veroordeeld voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 1, F(b) van de Vluchtelingenconventie.

Het geheel van wat voorafgaat in acht genomen, besluit de Raad dat is voldaan aan de constitutieve elementen van artikel 1, F(b) van de Vluchtelingenconventie, met name dat er in hoofde van verzoeker ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

8. Het voorgaande in acht genomen, dient verzoeker overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F(b) van de Vluchtelingenconventie te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Tevens dient verzoeker, overeenkomstig artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet, te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS